

*Στον Ρολάν Λακούρμπ,
συγγραφέα του αριστουργηματικού βιβλίου
Ο Θρύλος του Χουντίνι, από το οποίο άντλησα
πολύάριθμες πληροφορίες για τα κεφάλαια
που αφορούν τη ζωή του Χάρι Χουντίνι*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΜΙΑ ΛΑΜΨΗ ΜΕΣ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΕΙΧΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΕΙ ΣΤΟ δωμάτιό μου από το σούρουπο, υπολογίζοντας να περάσω μια ευχάριστη βραδιά συντροφιά με ένα βιβλίο. Προτού όμως προλάβω να βολευτώ, ακούστηκαν τρία διακριτικά χτυπήματα στην πόρτα μου. Ήταν η αδελφή μου, η Ελίζαμπεθ, που είχε επιλέξει ακριβώς εκείνη τη στιγμή για να με επισκεφθεί.

Στα δεκαοχτώ της, ήταν κιάλας μια γοητευτική και όμορφη νεαρή γυναίκα, συχνά όμως αναρωτιόμουν αν το συνειδητοποιούσε. Είχε αλλάξει πάρα πολύ τους τελευταίους μήνες και η ομορφιά της δεν είχε περάσει απαρατήρητη από τον Τζον Ντάρνλι, που την πολιορκούσε στενά. Ωστόσο η Ελίζαμπεθ, αν και φανερά κολακευμένη από τις προθέσεις του, είχε βάλει στο μάτι τον Χένρι Ουάιτ, τον γείτονά μας, που, συμπτωματικά, ήταν και ο καλύτερος φίλος μου. Ο Χένρι όμως, παρά την αυτοπεποίθηση που συνήθως απέπνεε, στην πραγματικότητα ήταν απίστευτα ντροπαλός με τα κορίτσια και ιδιαίτερα με την Ελίζαμπεθ, αν και ήταν ολοφάνερα τοιμητημένος μαζί της.

«Σ' ενοχλώ, Τζέιμς;» ρώτησε, με το χέρι της μετέωρο δίπλα στο πόμολο.

«Όχι βέβαια», απάντησα με έναν μακρόσυρτο αναστεναγμό, χωρίς να πάρω τα μάτια μου από το βιβλίο.

Κάθισε δίπλα μου στο κρεβάτι, έσκυψε το κεφάλι, έτριψε νευρικά τα χέρια της κι έπειτα με κοίταξε σοβαρά με τα μεγάλα καστανά μάτια της.

«Τζέιμς, θέλω να σου μιλήσω».

«Για ποιο πράγμα;»

«Για τον Χένρι».

Ήξερα τι θα ακολουθούσε: Θα μου ζητούσε να αναλάβω τον ρόλο του διαμεσολαβητή ανάμεσα σε δύο ανθρώπους τόσο υπερήφανους ή τόσο ντροπαλούς, που δεν μπορούσαν να εκφράσουν τα συναισθήματά τους.

Η Ελίζαμπεθ άρπαξε το βιβλίο από τα χέρια μου και ύψωσε τον τόνο της φωνής της:

«Θα με ακούσεις επιτέλους, Τζέιμς;»

Αιφνιδιάσθηκα τόσο ακούγοντάς τη να μιλάει δυνατά, ώστε καταδέχθηκα να την κοιτάξω. Έπειτα άναψα νωχελικά ένα τσιγάρο και άρχισα να ξεφυσάω δαχτυλίδια καπνού σε τέλειο σχήμα. Όταν ήμαστε παιδιά, η αγαπημένη μου ασχολία ήταν να εκνευρίζω την Ελίζαμπεθ διατηρώντας την ψυχραιμία και την ηρεμία μου όποτε εκείνη ήταν θυμωμένη. Κάθε κίνησή μου ήταν υπολογισμένη έτσι, ώστε να την κάνει έξω φρενών. Μολονότι ντρέπομαι που το παραδέχομαι, εξακολουθώ να έχω αυτή την κακή συνήθεια. Παρ' όλα αυτά, επειδή δεν ήθελα να τη φτάσω στα όριά της, αποφάσισα να υποχωρήσω.

«Σε ακούω».

«Ήθελα να σου μιλήσω για τον Χένρι, γιατί...»

«Για τον Χένρι», επανέλαβα δήθεν με ενδιαφέρον. Μια

φευγαλέα έκφραση έκπληξης σχηματίστηκε στο πρόσωπο της Ελιζαμπεθ. «Μισό λεπτό». Σηκώθηκα, προχώρησα ως τη βιβλιοθήκη, πήρα τον πρώτο τόμο μιας εγκυκλοπαίδειας, τον ακούμπησα στα γόνατά της και είπα περιπαικτικά: «Επειδή αναφέρεσαι τόσο συχνά σ' αυτό το ζήτημα και καθώς παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, έγραφα μια σύντομη μονογραφία οχτακοσίων σελίδων για το εν λόγω θέμα, αλλά αυτός εδώ είναι μόνο ο πρώτος τόμος...».

Προς στιγμή νόμισα ότι θα έσκαγε από το κακό της. Έτρεξε προς την πόρτα, αλλά της έκλεισα τον δρόμο. Χρειάστηκε να περάσουν τουλάχιστον πέντε λεπτά ώσπου να την ηρεμήσω.

«Έλα, πες μου. Είμαι όλος αφτιά. Να είσαι σίγουρη ότι ο μεγάλος αδελφός σου θα βρει τη λύση στο πρόβλημά σου». Στο κάτω κάτω, ήμουν έναν χρόνο μεγαλύτερός της.

Η Ελιζαμπεθ αναστέναξε βαθιά.

«Είμαι ερωτευμένη με τον Χένρι», είπε.

«Ναι, αυτό το ξέρω. Δεν έχεις να μου πεις κάτι καινούριο;»

«Και ο Χένρι είναι ερωτευμένος μαζί μου».

«Κι αυτό το ξέρω».

«Ντρέπεται πολύ ωστόσο να αποκαλύψει τα συναισθήματά του».

«Δώσ' του λίγο χρόνο. Θα δεις ότι...»

«Δεν θα 'πρεπε να περιμένει από μένα να κάνω την πρώτη κίνηση. Εξάλλου, δεν είναι του χαρακτήρα μου... Σκέψου τι εντύπωση θα έδινα! Μπορεί να πιστεψε ότι είμαι μια απ' αυτές τις κοπέλες που... Όχι, όχι, όχι, δεν υπάρχει περίπτωση!» Η Ελιζαμπεθ έμεινε για λίγο σιωπηλή. Σκούπισε θυμωμένη τα μάτια της με το χέρι και συνέχισε: «Πριν

από τρεις ημέρες ήμουν σίγουρη ότι θα με φιλούσε. Είχαμε πάει βόλτα στο μονοπάτι που οδηγεί στο δάσος. Είχε αρχίσει να νυχτώνει και του είπα ότι κρύωνα. Με αγκάλιασε από τους ώμους και συνεχίσαμε τη βόλτα μας, χωρίς να μιλάμε. Ξαφνικά στράφηκε προς το μέρος μου και, σ' το ορκίζομαι, Τζέιμς, ήταν έτοιμος να με φιλήσει –το έβλεπα στα μάτια του–, αλλά ξέρεις τι έκανε τελικά; Έσκυψε, μάζεψε από κάτω ένα πεταμένο κομμάτι σπάγγο και μου είπε: “Κοίταξε, Ελίζαμπεθ, τι μπορώ να κάνω!”. Κι άρχισε να δένει καμιά δεκαριά κόμπους στον σπάγγο».

«Και μετά;»

«Μετά...» συνέχισε η Ελίζαμπεθ, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της. «Μετά έβγαλε τα παπούτσια του και...»

«Και;...»

«Και μετά έβγαλε τις κάλτσες του.»

«Ελίζαμπεθ, μη μου πεις ότι... Περίμενε λίγο, άφησέ με να μαντέψω... Έλυσε τους κόμπους με τα δάχτυλα των ποδιών του!»

«Ακριβώς!» κλαψούρισε η Ελίζαμπεθ. «Και ξέχασε εντελώς ότι ήταν έτοιμος να με φιλήσει.»

«Χα χα! Κλασικός Χένρι!»

«Δεν το βρίσκω καθόλου αστείο!»

«Έλα τώρα, αδελφούλα, δεν κατάλαβες τι έγινε; Ο Χένρι προσπαθούσε να σε διασκεδάσει, για να μην πω να σε γοητεύσει. Δεν έβρισκε άλλο τρόπο για να σου δείξει ότι...»

«Θα προτιμούσα απλώς να με φιλήσει», είπε η Ελίζαμπεθ μουτρωμένη.

Απίστευτος τύπος αυτός ο Χένρι! Φαινόταν από τη

στιγμή της γέννησής του κιάλας ότι ήταν διαφορετικός από εμάς. Είχε έρθει στον κόσμο πρόωρα, αν κι αυτό δεν του άφησε κανένα κουσούρι χάρη στην αγάπη και την τρυφερή φροντίδα της μητέρας του. Σύντομα μεταμορφώθηκε σε ένα εύρωστο αγόρι με ανεξάντλητη ενέργεια, που εξουθένωνε τους πάντες γύρω του. Έλειπα παθιάστηκε με το τσίρκο και τις ακροβασίες, γεγονός που δεν ενθουσίασε καθόλου τον πατέρα του, ο οποίος ήταν γνωστός συγγραφέας. Αψηφώντας τις απαγορεύσεις του, ο Χένρι το έσκαιγε συχνά για να ακολουθήσει ένα περιοδεύον τσίρκο, όπου ξεχώρισε ως ζογκλέρ, ακροβάτης, άνθρωπος-λάστιχο και ταχυδακτυλουργός. Ύστερα από μερικά χρόνια ο πατέρας του κατέθεσε τα όπλα. Και, έτσι, κάθε χρόνο στις διακοπές ο Χένρι εξαφανιζόταν για αρκετές εβδομάδες, ακολουθώντας το τσίρκο στις περιοδείες του. Προφασιζόταν ότι είχε ανάγκη τα χρήματα, παρόλο που ο πατέρας του του έδινε ένα αρκετά γενναιόδωρο χαρτζιλίκι. Η αλήθεια είναι ότι ο φίλος μου ανέκαθεν είχε –και ακόμη έχει– μια επιθυμία, μια σχεδόν παθολογική ανάγκη να διαπρέπει σε όλα. Τυπική συμπεριφορά του Χένρι όλη αυτή η ιστορία με τους κόμπους και το λύσιμό τους με τα δάχτυλα των ποδιών του!

Προσπάθησα να παρηγορήσω την αδελφή μου, παλεύοντας να κρύψω ότι το διασκεδάζα.

«Περίμενε μέχρι την επόμενη συνάντησή σας. Ήθελε να σ' εντυπωσιάσει με τις δεξιότητές του, για να μην καταλάβεις πόσο ντρεπόταν».

«Πολύ θα 'θελα να σε πιστέψω, αλλά η συμπεριφορά του με έχει εξοργίσει. Τζέιμς, πρέπει να του μιλήσεις – διακριτικά,

βέβαια. Πρέπει να καταλάβει πώς έχουν τα πράγματα. Διαφορετικά...»

«Διαφορετικά;...»

«Θα σκεφτώ την πρόταση του Τζον», απάντησε ψυχρά. «Μπορεί το μέλλον του να μη διαγράφεται λαμπρό, στο κάτω κάτω είναι απλώς ένας μηχανικός, αλλά είναι γοητευτικός και...»

«Και τι με νοιάζει; Δεν είμαι... η Μπέτι!» φώναξα ξαφνικά. «Σκέψου καλά προτού κάνεις οποιαδήποτε κίνηση! Ο Χένρι είναι πολύ ζηλιάρης. Δεν θα μου το συγχωρούσε ποτέ. Είναι ο καλύτερος φίλος μου και δεν θέλω να τον χάσω!»

«Ζηλιάρης; Ας γελάσω!» είπε φτύνοντας τις λέξεις. «Ούτε που μου έχει δείξει ότι ενδιαφέρεται. Από πού κι ως πού να ζηλεύει; Όπως και αν έχει, από δω κι εμπρός θα...» Η Ελίζαμπεθ ξέσπασε σε κλάματα, ενώ εγώ τηρούσα διπλωματική σιγή. «Τον αγαπάω, Τζέιμς, αλλά δεν αντέχω άλλο αυτή την αναμονή. Πρέπει να με βοηθήσεις. Οι γονείς του έχουν πάει στο Λονδίνο και είναι μόνος του στο σπίτι. Πρέπει να του μιλήσεις, να του εξηγήσεις...»

«Εντάξει», απάντησα κουρασμένα. «Θα πάω από κει και θα κοιτάξω τι μπορώ να κάνω, αλλά δεν σου υπόσχομαι τίποτα. Για να δω...» είπα ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι μου. «Δεν έχει πάει εννιά, οπότε ο Χένρι μάλλον δεν θα έχει κοιμηθεί».

Η Ελίζαμπεθ πλησίασε στο παράθυρο και τράβηξε την κουρτίνα.

«Δεν βλέπω αναμμένα φώτα, αλλά... Αχ, Τζέιμς! Τζέιμς!» ούρλιαξε. Βρέθηκα δίπλα της με δύο δρασκελιές. «Είδα μια λάμψη», κλαψούρισε, ενώ έτρεμε σύγκορμη.

«Πού; Εκτός από το φως του λαμπατέρ, δεν υπάρχει...»

Το δάχτυλό της έδειχνε προς το σπίτι των Ντάρνλι.

«Είμαι σίγουρη. Για μια στιγμή είδα μια λάμψη εκεί πάνω, στο δωμάτιο όπου η κυρία Ντάρνλι...»

Κοίταξα σκεφτικός τη γνώριμη θέα από το παράθυρο του δωματίου μου. Ζούσαμε στις παρυφές ενός μικρού χωριού κοντά στην Οξφόρδη. Στα αριστερά μας ο δρόμος τελείωνε μπροστά στο σπίτι μας. Απέναντί μας εκτεινόταν ως το δάσος ένα χωμάτινο μονοπάτι, όπου υπήρχαν δύο σπίτια. Στα δεξιά βρισκόταν το σπίτι των Ουάιτ, ενώ στα αριστερά –δηλαδή στη γωνία που σχημάτιζαν ο δρόμος και το μονοπάτι– υψωνόταν η ζοφερή κατοικία των Ντάρνλι, με τα αετώματα και τα κόκκινα τούβλα. Η είσοδος αυτού του ψηλού κτιρίου ήταν κρυμμένη πίσω από έναν εντυπωσιακό, θεόρατο φράχτη από θάμνους, ενώ οι τοίχοι του ήταν καλυμμένοι με τον σκουρόχρωμο μανδύα ενός κισσού. Η μοναδική φωτεινή πινελιά ήταν μια όμορφη κλαίουσα ιτιά, που θα μπορούσε να μετριάσει τη μουντάδα αυτού του μέρους αν στην απέναντι γωνία, στην πίσω πλευρά του σπιτιού, δεν υπήρχαν συστάδες από ίταμους, πεύκα και άλλα κωνοφόρα, που άφηναν τον άνεμο να περνάει μέσα από τα κλαδιά τους σφυρίζοντας και μουρμουρίζοντας πένθιμα. Ήταν ένα μέρος απειλητικό και σκοτεινό, το οποίο η αδελφή μου, που δεν ήταν προικισμένη με ιδιαίτερη φαντασία, είχε βαφτίσει «Ανεμοδαρμένα Ύψη». Επιπλέον, το κτίσμα είχε αποκτήσει τρομακτική φήμη ύστερα από εκείνη την αλησμόνητη ημέρα, ένα δύο χρόνια πριν από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, τότε που ο Τζον ήταν περίπου δώδεκα ετών.

Ο πατέρας του, ο βιομήχανος Βίκτορ Ντάρνλι, είχε κάθε

λόγο να είναι ευτυχισμένος: η επιχείρησή του ευημερούσε και η οικογενειακή ζωή του κυλούσε αρμονικά. Ήταν πολύ υπερήφανος για τον γιο του, ενώ όλοι στο χωριό σέβονταν κι εκτιμούσαν τη σύζυγό του, μια συμπαθητική γυναίκα, χαμηλών τόνων. Επιστρέφοντας από το Λονδίνο ένα βράδυ του Οκτώβρη, ο Βίκτορ Ντάρνλι είχε βρει το σπίτι άδειο. Δεν είχε αφηνιδιαστεί με την απουσία του Τζον, που μάλλον είχε πάει στο σπίτι κάποιου φίλου για να παίξει, αλλά πού βρισκόταν η γυναίκα του; Ποτέ δεν έλειπε εκείνη την ώρα! Μάταια την αναζήτησε παντού. Δεν την είχε δει κανένas.

Όταν εντόπισε τον γιο του κι επέστρεψαν μαζί στο σπίτι, ήταν ήδη αργά. Άρχισε να ψάχνει κάθε γωνιά του σπιτιού, ώσπου στον τελευταίο όροφο, στη σοφίτα, ανακάλυψε ότι μια πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα. Πανικόβλητος, την έσπασε. Η εικόνα που αντίκρισαν τα τρομαγμένα μάτια του θα τον στοίχειωνε για το υπόλοιπο της ζωής του: Η γυναίκα του, αιμόφυρτη, βρισκόταν στο πάτωμα· τα άκαμπτα δάχτυλα του δεξιού χεριού της έσφιγγαν ένα κουζινομάχαρο· οι φλέβες στους καρπούς της ήταν κομμένες, ενώ παντού στο κορμί της υπήρχαν μαχαιριές. Καθώς η πόρτα και το παράθυρο είχαν κλειδωθεί από μέσα, η αστυνομία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι επρόκειτο για αυτοκτονία. Και τι αυτοκτονία! Μια ιδιαίτερα βίαιη κρίση παράνοιας θα πρέπει να είχε καταλάβει ξαφνικά την κυρία Ντάρνλι, που έδωσε τέλος στη ζωή της με τέτοιο τρόπο. Κανένas, ούτε καν ο σύζυγός της και ο γιος της, δεν μπορούσε να δώσει κάποια λογική εξήγηση για την πράξη της.

Από εκείνη την ημέρα ο Βίκτορ έπεσε σε βαθιά μελαγχολία. Κλείστηκε στον εαυτό του, απομονώθηκε και

αφοσιώθηκε στη φροντίδα του σπιτιού και του κήπου του. Η επιχείρησή του σύντομα χρεοκόπησε και ο Βίκτορ δεν είχε άλλη επιλογή παρά να νοικιάσει ένα τμήμα του σπιτιού του. Ο ίδιος και ο γιος του έμειναν στο ισόγειο, ενώ οι δύο πάνω όροφοι παραχωρήθηκαν στους ενοικιαστές. Οι πρώτοι δύο ένοικοι έφυγαν ύστερα από έξι μήνες, χωρίς κάποια προειδοποίηση ή εξήγηση. Στη συνέχεια, όταν ξέσπασε ο πόλεμος, το σπίτι επιτάχθηκε από τον στρατό και, έτσι, μπαινόβγαιναν εκεί κάθε λογής άνθρωποι. Όταν επιτέλους αποκαταστάθηκε η ειρήνη, ο Βίκτορ νοίκιασε ξανά τους δύο ορόφους σε ένα νεαρό ζευγάρι, που με ενθουσιασμό έστησε εκεί το ευτυχισμένο σπιτικό του. Ωστόσο η ευτυχία του δεν κράτησε πολύ. Η κοπέλα νοσηλεύτηκε με σοβαρό νευρικό κλονισμό και αρνήθηκε να επιστρέψει σε εκείνο το σπίτι. Στη συνέχεια μετακόμισαν εκεί κι άλλα ζευγάρια, αλλά πάντα έφευγαν ύστερα από λίγο καιρό. Οι λόγοι της αποχώρησής τους ήταν οι ίδιοι: η παράξενη ατμόσφαιρα, το αρνητικά φορτισμένο περιβάλλον, οι απόκοσμοι ήχοι από τη σοφίτα. Το σπίτι πλέον είχε αποκτήσει κακή φήμη και ο Βίκτορ δυσκολευόταν πολύ να βρει νέους ενοικιαστές. Οι δύο πάνω όροφοι είχαν παραμείνει ακατοίκητοι τέσσερις μήνες. Από ό,τι ακουγόταν όμως, κάποιος κύριος Λάτιμερ και η σύζυγός του θα μετακόμιζαν σύντομα εκεί – μάλιστα, αυτή η είδηση είχε αποτελέσει βασικό θέμα συζήτησης ανάμεσα στους κατοίκους του χωριού.

«Δεν φαίνεται πια, αλλά είμαι σίγουρη ότι είδα μια λάμψη στο τέταρτο παράθυρο του τελευταίου ορόφου, εκεί όπου αυτοκτόνησε η κυρία Ντάρνλι... Τζέιμς! Ε, ξύπνα! Τι σκέφτεσαι;»

«Παίζει παιχνίδια η φαντασία σου. Ξέρεις καλά ότι κανένας δεν έχει πατήσει το πόδι του εκεί πάνω από τότε που...»

«Μια που το συζητάμε, Τζέιμς, ξέρεις ποιοι είναι αυτοί που θα μετακομίσουν εκεί;»

«Ο κύριος και η κυρία Λάτιμερ, αυτό είναι το μόνο που ξέρω. Κανένας δεν γνωρίζει κάτι γι' αυτούς. Αν υπήρχε οποιαδήποτε άλλη πληροφορία, η μητέρα μας σίγουρα θα την είχε μάθει εδώ και καιρό, έτσι όπως διαδίδονται αστραπιαία τα νέα σ' αυτό το χωριό».

«Μπρρρ!» έκανε η Ελιζαμπεθ καθώς απομακρυνόταν από το παράθυρο. «Αυτό το σπίτι μου προκαλεί ανατριχίλα. Εγώ, πάντως, δεν θα έμενα με τίποτα εκεί μέσα. Ο καημένος Τζον! Είναι πολύ άτυχος. Η μητέρα του τρελάθηκε και αυτοκτόνησε, ο πατέρας του κοντεύει να χάσει τα λογικά του... Αναρωτιέμαι πώς δεν έχει τρελαθεί κι εκείνος μέσα σ' αυτό το φριχτό σπίτι».

«Ναι, πράγματι. Ο Τζον όμως έχει ασάλινα νεύρα. Ακόμα και στους βομβαρδισμούς τότε, στα χρόνια του πολέμου, δεν ίδρωνε τ' αφτί του και δεν...»

«Τζέιμς, σε ικετεύω, ας αλλάξουμε κουβέντα. Ο πόλεμος έχει τελειώσει εδώ και τρία χρόνια, και δεν αντέχω να θυμάμαι...»

«Δεν θέλω να πιάσουμε κουβέντα για τον πόλεμο. Θέλω απλώς να πω ότι ο Τζον είναι ένα καλό και σοβαρό παιδί, μπορεί κάποιος να βασιστεί πάνω του, και θα έκανε ευτυχισμένη οποιαδήποτε...»

«Σταμάτα! Ξέρω πού το πας! Τον συμπαθώ πολύ, αλλά...»

«Αγαπάς τον Χένρι. Τον αγαπάς εσύ, σ' αγαπάει κι εκείνος, αλλά δεν τολμάτε να το ομολογήσετε ο ένας στον άλλο».

Φόρεσα το σακάκι μου και συνέχισα: «Ευτυχώς όμως είναι εδώ ο μεγάλος αδελφός σου, που θα κανονίσει τα πάντα!».

Η Ελιζαμπεθ με γράπωσε από τους ώμους και με κοίταξε με βλέμμα γεμάτο ευγνωμοσύνη αλλά και ανησυχία.

«Να είσαι διακριτικός, Τζέιμς. Δεν θέλω να νομίζει ότι εγώ σου ζήτησα να του μιλήσεις».

«Μα αφού εσύ μου ζήτησες να του μιλήσω!» είπα απαυδισμένος. «Μην ανησυχείς, δεν είμαι ηλίθιος. Ξέρω πώς να το χειριστώ. Αν θέλεις, μπορείς να πας κι αυτή τη στιγμή να πεις στους γονείς μας ότι αρραβωνιάζεσαι», πρόσθεσα καθώς έφευγα.